

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1668/2022
09.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић адвокат из ..., против тужене Опште болнице Панчево из Панчева, чији је пуномоћник Александра Смилевски адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4352/21 од 28.01.2022. године, у седници већа која је одржана дана 09.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4352/21 од 28.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 538/20 од 24.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиљи исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог obroка и неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од октобра 2017. године до септембра 2020. године, износе означене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.369,56 динара у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4352/21 од 28.01.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 538/20 од 24.06.2021. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да тужиљи исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора за период од октобра 2017. године до септембра 2020. године, износе означене у том ставу изреке са

припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Панчеву П1 538/20 од 24.06.2021. године, па је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка пред првостепеним судом, а тужиља обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.340,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, док је у преосталом делу захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 42.378,00 динара у року од 15 дана. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана не представља разлог због кога се ревизија у смислу члана 407. став 1. ЗПП, може изјавити. Ревизијом се одређено не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код тужене на неодређено време на радном месту ... почев од 08.02.2010. године. Уговором о раду 01.04.2017. године одређено је да зарада која се утврђује тужиљи за послове које обавља не може бити мања од минималне зараде, док основна зарада тужиље на дан закључења уговора износи 33.578,00 динара. Уговором о раду од 10.10.2018. године основна зарада тужиље уговорена је у износу од 36.935,00 динара. Плата тужиље је у утуженом периоду била утврђена на основу основице за обрачун плата, коефицијената, додатака на плату, обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и дела плате по основу дела учинка, а између осталог било је уговорено и право тужиље на накнаду трошкова и других примања у складу са законом и Посебним колективним уговором. До 01.09.2019. године, као дана закључења анекса број 1. уговора о раду од 10.10.2018. године тужиљи је плата обрачунава према коефицијенту 13,11, а означеним анексом је уговорен коефицијент за обрачун плате тужиље 13,57, док обрачун накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није исказан. У спорном периоду тужени није организовао исхрану у току рада. Такође, Посебни колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015, 2019. и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду, нису предвиђали нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев сматрајући да тужили припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у висини новчане накнаде сходно параметрима из Општег колективног уговора. У околностима када Посебни колективни уговор не садржи конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених, првостепени суд је оценио да се примењују општи прописи о раду и то члан 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев којим је тужила тражила исплату наведених накнада, закључујући да је тужили исплаћена плата према коефицијенту утврђеним у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није уредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи ову накнаду.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, број 34/01 са новелама).

Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 21/16 и др), одредбом члана 1. између осталог прописао је да се тим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд је нашао да је тужили износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужили исплаћивана плата у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“, бр. 50/2008 и 104/2008-Анекс II) а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о методологији обрачуна тражених накнада. Није спорно да се из коефицијента основне плате за тужилу од 13,57, у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, али

сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату на начин како је то првостепени суд утврдио, нити подразумева да део тужилиног коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, за састав одговора на ревизију је одбијен, јер ови трошкови нису били нужни и неопходни за доношење одлуке по ревизији па је применом одредбе члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**